

Medlem for Præstø Amts 3die Valgtreds (Leth), at der har været megen Strid med Hensyn til den Slags Varetægtsfængsel, som tilfigter at affjære den Paagjældende fra — om jeg maa udtrykke mig saaledes — at ødelægge de Bevismidler, som ere udenfor ham selv — ham kan man ikke tvinge, men man har ingen Ret til at ødelægge for det Offentlige de Bevismidler, det har udenfor ham selv — saa har jeg dog ikke kunnet erkjende, at det er med Grund, og det saameget mindre, som jo vor Straffelov meget bestemt erkjender, at det Offentlige har en Ret til at kjende alle Forbrydelsens ydre Spor og derfor fastsætter Straf for Treddemand, som ødelægger disse Spor, saaledes som det fremgaar af Straffelovens § 110. Der kan altsaa fornuftigvis ikke være Tale om at indskrænke det Offentliges i Sagen selv begrundede Rettigheder videre, end Anklageprincippet og Forsvarsretten med Nødvendighed kræver. Det vilde være, hvad jeg i denne Sag vil kalde den urigtige, den fælske Humanitet. Altsaa den Slags Varetægtsfængsler kan ikke undværes, men det bliver ingenlunde det Samme, vil man let erkjende, som det, Forhørsprocessen kan udvilde det til. For det Første mener jeg, at Forhørsprocessen i sit Princip giver en ligefrem Ret til endnu et Slags Varetægtsfængsel, nemlig Retten til at sætte den Bedkommende i Varetægtsfængsel blot med Hensyn til det Bevis, der kan ventes af ham selv, altsaa med andre Ord for den Tilfælses Skyld, som endnu kan ventes af ham, Retten til at benytte Ensomhedens Indflydelse, saalænge Mistanken endnu er grundet tilstede. Det er ligefrem saa, mener jeg, at Forhørsprocessen hjemler det, men det opgives naturligvis her. Dernæst kræves det, at der skal være Sagens Omstændigheder, som der staar, : ikke blot en subjektiv Fornemmelse af Dommeren, men nogen Grund i det Foreliggende, Noget, han kan tænke sig som udenfor den Paagjældende liggende Bevismidler, som kunne ødelægges, for at han skal have Ret til at anvende Varetægtsfængsel af denne Grund. Endelig er der endnu en Begrænsning i Tiden, om end ikke i Dage eller Uger, hvad jeg vilde anse for meget farligt. Ganske vist have enkelte Lovgivninger en saadan bestemt Tidsgrænse, men jeg vilde ikke finde det rigtig af den Grund, at, naar man har 3—4 Uger til sin Naadighed, anvender man dem ogsaa og gjør ikke Tiden kortere og sætter man paa den anden Side Tiden meget kort, gjør man maaske hele Retten meget unyttig. Begrænsningen her ligger i, at det kræves under Forundersøgelsen, at Bevismidlerne skulle fremstilles saa hurtig som muligt. Der maa ikke gaa længere Tid hen mellem Vidneforhørene end høist nødvendigt; de skulle, om muligt, tilendebringes i eet Retsmøde, ialtfald i Retsmøder, der afholdes saa hurtig efter hinanden, at der ikke sker nogen Forhaling.

Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse, der er absolut nødvendig, har faaet de fornuftige Begrænsninger, den overhovedet kan faae, og naar man ikke har indrømmet her i Udfæstet, at der kan finde Løsladelse Sted mod Sikkerhedsstillelse i de Tilfælde, hvor en Fængsling beror derpaa, er det ganske naturligt, fordi man ellers ikke her kan vente at naae sit Diemed. Naar man frygter for, at en Person skal flygte, og saa siger: „Du kan ikke desto mindre blive fri, naar du stiller Kaution“, er det, fordi man venter, at han vil blive, da han ellers mistet Pengene, eller der sker et større Formuetab. Men vil man give ham fri mod Kaution, hvor der kan være Tale om en Ødelæggelse af Bevismidlerne, er det høist sandsynligt, at han vil opnaa baade at faae Bevismidlerne ødelagte, thi dem kjender Dommeren ikke, og samtidig ikke at miste Pengene, fordi det ikke kan oplyses, at han har foretaget en saadan Ødelæggelse. Derfor er det ogsaa allevegne saaledes, at dette Slags Varetægtsfængsel, det til disse eiendommelige Omstændigheder knyttede Varetægtsfængsel, kjendes, og at man ikke kan undgaa det ved Kaution. Der er ganske vist en Række andre Punkter, som der kunde være Grund for mig til at omtale, navnlig i Henseende til, at det erede Medlem for Præstø Amts 3die Valgtreds har faaet Udskilling i Lovforslaget, som virkelig staar der, hvorfør han ogsaa har været noget ubillig imod Udfæstet; men det er Noget, som jeg maaske kan oplyse privat for ikke at trække min Udtalelse for langt ud.

Jeg vil derfor nu gaa over til at omtale det andet Sovepunkt, der har været Gjenstand for Forhandling her, nemlig Rævnninger og Rævnningeinstitutionen i det Hele. Min erede Kollega fra Kommissionen, det erede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgtreds (Nimnestad), udtalte under Forhandlingen igaar, at man var kommen bort fra adskillige vildfarende Forestillinger med Hensyn til Rævnninger, hvori man bevaagede sig i 1848 og overhovedet dengang, da hos os Institutionen stod i en ungdommelig Straaleglæds. Noget Lignende har jeg selv sagt, idet jeg erkjender, at der er visse falske, visse urigtige Forestillinger, som jeg nu mener, at man ikke bør gribe til, og dertil kan jeg ikke Andet end regne den, der blev udtalt af det erede Medlem for Præstø, at Rævnningernes Opgave netop er den at lade Naabe gaa for Ret eller fætte sig over Lovene. Jeg er i Modsætning dertil fuldstændig enig i den Betragtning, som blev gjort gjældende af det erede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgtreds (Zahle) under Forhandlingen om den borgerlige Retsspleie, at ingen Dommer i Verden og derfor heller ikke Rævnninger have Ret til at sætte sig over Lovene, og jeg tror sandelig heller ikke, at det danske Folks Representations Lovgivningsmagten vilde føle sig overmaade vel tilfreds ved at delegerer en Lovgivningsmyndighed, en Myn-